

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

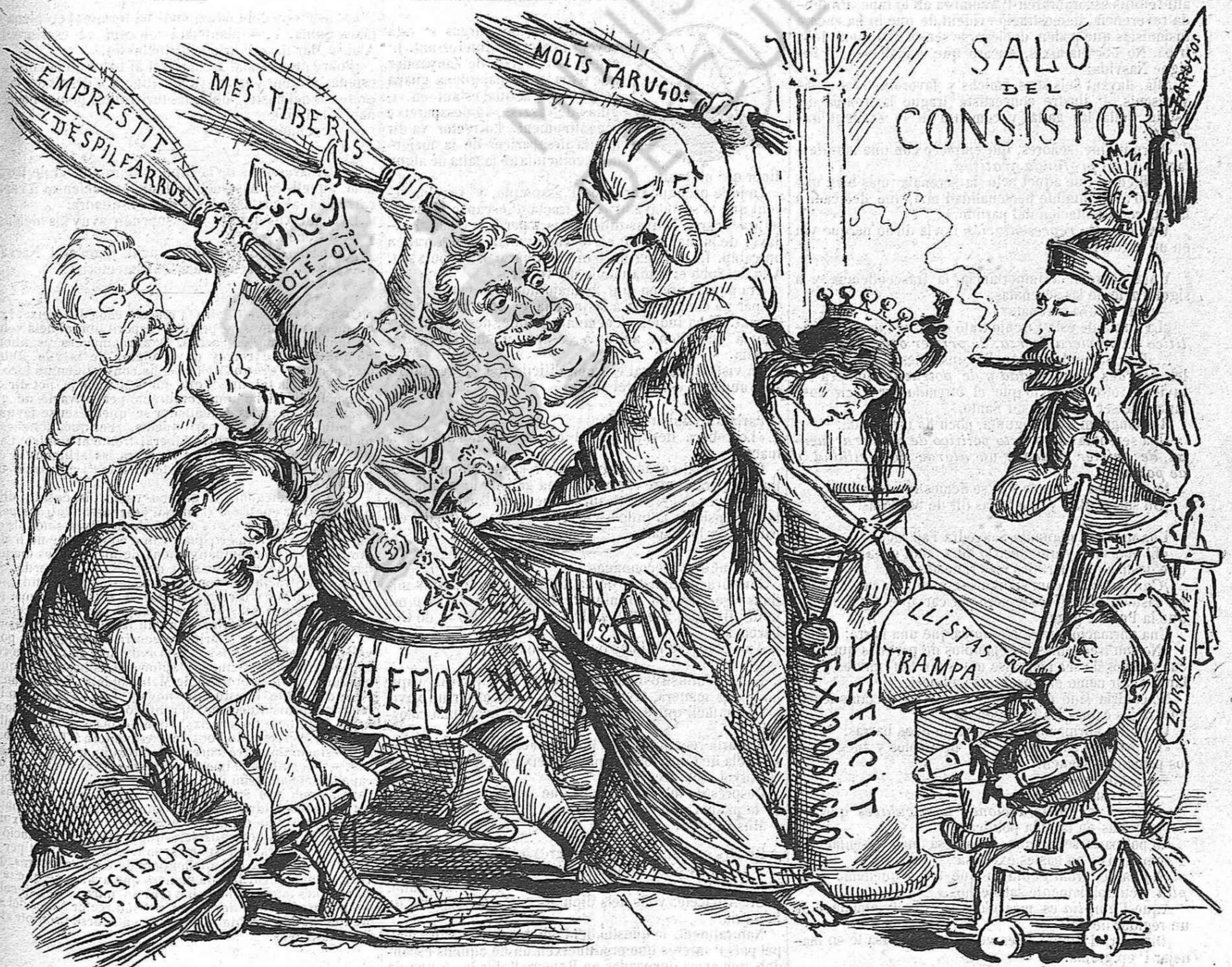
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'25. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA PASSIO DE NOSTRA SENYORA BARCELONA.

¡Desgraciada!... Per ella l' assotament no dura una semana, sinó tot l' any.

L' HOMÈ DE SEMPRES.

OLEMNE, estirat, acariciantse las patillas, tornada cara de Pasqua florida la cara aquella mateixa, que pochés dias atrás, avants de que D. Práxedes trobés l' arbitre de prorogar las eleccions semblava cara de *Mater Dolorosa*, l' home de sempre 's dignà descendir l' escala de honor de la Casa gran,

y després de passar per entre una doble fila de Quimeñas, que a son pás se quadraren marcialment, prengué 'l carruatge que la ciutat li paga y 's dirigi a salister un deute de agraïment, als seus correligionaris del Casino de la Plassa Real.

Deute de agraïment, si, senyors, de *profundo agradecimiento*, perque ja sab Barcelona, tot Espanya, Europa en massa, 'l mon enter y 'l Sol, la Lluna y las estrelles, que a las nou del vespre del dia de Sant Francisco de Paula, son venerable patró, sos dignes correligionaris del Casino de la Plassa Real, anaren a ofegar sas penas y amarguras al só armoniós de una magnífica serenata.

Y ell, ho fa sempre aixís: obsequi per obsequi: als que li dedican una serenata, ell los hi paga l' atenció ab uno sol de trompa.

Quan sa solemnisima magestat se dignà penetrar en los salons del Casino, la inmensa massa dels fusionistas allí reunits escombraren l' alfombra ab lo tupé. Profunda reverencia, demostració evident de que hi ha encare fusionistas que poden doblegarse sense detriment de la tripa. No obraria aixís, encare que 'l matessen, l' insigne Nasvidal.

Allà, davant dels seus amichs y favoreixedors y favoreescuts, l' ilustre concertista tragué la trompa del estuig, inflà las galtes y comensà ab lo següent *andante*:

«Permitidme, señores, que empeece con una manifestación de mi profunda gratitud...»

«Bien sé que aquel acto (la serenata) más bien que dirigido a la humilde personalidad mia, fué dedicado a la alta representación del partido.»

Aixó de *alta representación* devia dirho perque viu en un segon pis.

Y ara veurem la importancia, la trascendencia y la significació de las serenatas.

«¿Qu' es una serenata?»
«La Junta de este Circulo trató de hacer un acto político de primera fuerza, de primer orden...»

«Precisamente en aquellos instantes eran precisos los alardes de virilidad y de potencia, siquiera no tuvieran otro pretexto que el ofrecido por la circunstancia de ser entonces mi Santo.»

Responguem a la pregunta, poch há formulada:
Una serenata es un acto político de primera fuerza, de primer orden... un alarde de virilidad y de potencia.

La virilidad y la potencia se demostren sonant.
¡Oh solemnitat, y que n'has dir de bestiesas!

Una màxima digna de Saavedra Fajardo:
«El poder, hay que decirlo muy alto, es la *carcoma* que deshace los partidos más robustos.»

«Carcoma! O com si diguesses mitj en català y mitj en castellà: *menji car*, pero per car que sigui, menji, que la Pubilla paga.»

Una afirmació que té més forsa que una barra:
«No son frecuentes los ejemplos de partidos que a los cuatro años de ser poder se muestran tan unidos y con tanto vigor como en vosotros se advierte.»

No caldria sinó que després de tants y tants techs, encare las camas los hi fessen figa!

Una altra afirmació de la forsa de duas barras:
«Lo primero han de ser los principios y luego, tras los principios vienen...»

«Los postres?»
«Una cosa per l' estil.»

«Vienen las *satisfacciones particulares* que te néis puestas en la vida política.»

No pot parlarse ab una franquesa més desenfadada. Y com si aixó no bastés exclama:

«No ha de tardar el dia en que todos quedemos *amplia* y cumplidamente satisfechos.»

Aquest *amplia* es més eloqüent que l' abdómen de un regidor de ofici.

¡Dimontri d' home solemne, y quina trassa té en manejar l' epigrama!

A dretas he deixat pel final una espifiada, la més notable, de aquest solo de trompa. L' home de sempre,

copiant al *bobo de Coria*—¡quanta decadencia, Déu meu!—no ha tingut inconvenient en parlar de «las alianzas y contubernios que estamos presenciando entre el partido conservador y el partido posibilista.»

«Desde quàn, señor de *las satisfacciones amplias*, desde quàn ha vist vosté semblants alianzas, ni semblants contubernis, ni tals rabes fregits? ¿Desde 'l *meeting del Tivoli*, que alsà 'l crit al cel, contra las falsedats de las llistas electorals y contra 'ls regidors d' ofici? Donchs hauria de saber, señor de *las satisfacciones amplias*, que aquell crit de indignació no van donarlo sols los conservadors, ni 'ls posibilistas únicament, sinó 'ls representants de tots los partits, inclús los fusionistas que segueixen a n' en Sagasta, més desinteressadament que vosté: aquell crit de protesta va donarlo Barcelona en massa.»

¿Y gosa parlar de contubernis y alianzas, vosté que per lograr y repartir *satisfacciones amplias*, apenas se li fica al Ajuntament un regidor de un partit adversari, procura sustreure 'l a l' obediencia y al respecte que deu al seu partit, colmanillo de favors y de satisfaccions? ¿Quin contuberni comparable al que forma la majoria de la corporació municipal, que conta ab l' apoyo incondicional de un parell o tres de zorrillistas de pá sucut ab oli, de un parell de posibilistas expulsats del seu partit y de quatre o cinch conservadors deshauciats pels seus?

Aquests, aquests son los únics contubernis tenebrosos contra 'ls quals Barcelona protesta indignada, y un dia ó altre s' acabarán, així 'l govern aplassi tan com vulga las eleccions y per més que 'l Senat deixi dormir sobre la taula fins al dia del judici final la proposició Mellado contra 'ls regidors de ofici.

P. K.

l' audiència de Burgos s' está veient una causa interessant. L' acusat es lo rector de Zanyandez que tenia una majordona guapa com un sol, la qual estant en vigílies de casarse, va desapareixe repentinament. Lo rector va dir que la desaparició de la majordona coincidia ab la falta de algun

diner qu' ell tenia.

Lo jutge prengué carias en l' assumpto, y 'l rector veient que 's sospitava d' ell, tractà d' escapar. Elavors se practicaren activas diligencias y per fi 's trobà 'l cadáver de la majordona, ab lo cap aixafat, y enterrat en un camp. Lo cadáver no tenia un quarto a la butxaca. Alló del robo era una maula del rector.

Ara aquest preten que la majordona va caure y qu' ell per no donar feyna a la justicia va enterrarla secretament. Hi ha indicis vehements de que, desesperat perque la majordona anava a casarse, la matà mentre dormia.

En vista de lo qual es molt dificil que 'l rector de Zanyandez s' escapí del pal.

Parla un ministre y diu:
«Lo govern desitja que 'l cós electoral surti de la inacció.»

Per aixó tal vegada, aixís que 'l cós electoral se belluga, li tiran entre cap y coll una galleda d' aygua.

Com, per exemple, l' aplassament de las eleccions y la suspensió de la proposició Mellado que ha quedat encallada en lo Senat.

Capitul de las economias.
Fins ara 'l ministre de la Guerra introduheix 8 milions d' estalvis: 5 lo ministre de Foment; 4 y 400 mil lo de Hisenda; 250,000 lo d' Estat y 750,000 l' de Governació.

Total, uns 20 milions de economias.
Falta 'l ministre de Marina, que 's fa de pencas, y que no veu la manera, aixís ho diu, d' economisar un xavo. Y tan fácil que seria introduhir una economia colossal!

Bastaria reemplaçar la Marina nacional per la Marina, sarsuela de Camprodon, que no deixa de tenir un ayre espanyol molt acentuat.

Després de tot, ja fa temps que la Marina espanyola es lo mateix que la sarsuela.
Música pura.

Dimars se discutia en lo Congrès lo Códich civil. Y al banch blau no hi havia més que un ministre, 'l Sr. Canalejas; al banch de la comissió un sol individu, 'l Sr. Albacete; y als dels diputats, set tristos pares de la patria.

Naturalment, la qüestió del Códich civil no tindrà may pel país l' interés que produheixen un de aquells escàndols que arma devegades en Romero Robledo, ó una de aquelles bromas que provoca qualsevol pregunta xistosa de 'n Ducacal.

La lley als Estats Units.
Lo fill del president de la República publicà en un periódich, un article tingut per injuriós y sense que hi valga cap consideració, 'ls tribunals l' encausan, lo duhen a la presó y no 'l deixan anar sinó mediant una fiança de 5,000 duros.

¡Ja succehiria lo mateix en una monarquia, si qualsevol príncep de la sanch escribis un article injuriós!
Veritat es que 'ls prínceps de la sanch, d' articles no 'n saben escriure.

Vaja, estiguem tranquils.
Lo govern de Washington ha declarat categòricament que may ha tingut lo propòsit de comprar la isla de Cuba.

Aixís ho ha participat al govern espanyol.
No importa: lo gustarro de haver dit que no hi ha prou diners ni als Estats Units, ni al mon enter per comprarnos un pam del nostre territori, ja no 'ns lo quita ningú.

Lo digne diputat de la minoria republicana possibilista, Sr. Maissonave, al tractarse en lo Congrès del aplassament de las eleccions, va fer una proba decisiva, que posà al descobert las intencions del govern sagasti.

«¿No está sobre 'l tapet lo projecte de sufragi universal? Donchs discutimlo, votemlo y que 'ls nous Ajuntaments sigan elegits pels vots de tots los ciutadans.»

En Sagasta, lluny de adherirse a un pensament tan acertat y oportú, procurà fugir d' estudi.

Lo qual proba que 'l projecte de sufragi universal no es més que una oliveta per entretenir la gana dels elements avansats.

¡Ah Sr. Sagasta, Sr. Sagasta! Molt mal fa la filoxera a las vinyas y la llagosta als camps; pero més mal fan encare a la causa de la llibertat, los polítichs sense fé, ni creencias, ni conviccions, ni sinceritat, ni altres elements que la codicia de poder.

La discussió del Códich civil ha terminat en plena semana Santa. Y 's plantejará tal com va escriure 'l Alonso Martínez, l' article 15 inclussiu.

¡Pobre dret català! L' han tret al balcó ab la corona d' espinas al front y la canya als dits, y a despit de tantas protestas del nostre poble, las turbas dels homes polítichs han baladrejat:

—¡Crucifiquéulo!

Los progressistas de la Diputació provincial de Barcelona, aquells homes del any 1868, han defensat a capa y carrabina, al cos de mossos de la Esquadra.

Los mateixos que 's van suprimir avuy los defensen y 's sostenen.

¡Quina llástima que no ressuciti 'l general Narváez, que potser los ensenyaria a tenir memoria!

CARTAS DE FORA.—Contra la reacció cada día creixent, se'ria menester que 's despertés l' esperit liberal dels vehins de Santa Coloma de Farnés. D' altra manera 'ls liberals no tindran altre remey qu' emigrar de la vila. Dihém aixó perque 'l Centro Catòlic s' ha convertit en un foc de intransigencia tal, que 'l que no 's fa soció ja pot dir que ha begut oli. Hi ha una conjuració per privarlo de guanyarse la vida: si es treballador se queda sense feyna, si es industrial pert los parroquians. ¿Per qué, donchs, no ha d' establirse un Centro Liberal frente al Centro Catòlic? La defensa es natural y contra las artimanias dels llanuts, no hi ha cap altre sistema que l' agrupació dels esquiliats.

Un predicador de Cardona 'ns ha dispensat l' obsequi de parlar contra la CAMPANA, amenassant ab las penas eternas del infern no sols als que la llegeixen sinó als que possehintne un número quan van a confessarse no li portan. Tot aixó ab acompanyament de formidables manotadas sobre 'l cubell, que si 's descuida l' esquerdada. Si 'l predicador tracta de continuar aquesta propaganda, serveixis avisarnos y li regalarem uns guants d' esgrima, perque seria molt sensible que a copia de donar cops de puny arribés a desllorigarse algun osset de las grapas.

Brafiu qu' en la primera guerra civil sigué un poble valent y liberal com ell sol, está avuy dominat per un rector ex-cabecilla carcondada y autor de tals hassanyas que li conquistaren lo sobrenom de Mata-soldats. Y aixís van las cosas de Brafiu. L' estudi de noys y 'l de noyas están instalats en locals indecents, lo rentadó públich careix de cuberta, lo rellotje no serveix. lo poble está aïslat sense enllasçar ab la carretera de Pont de l' Armentera a Tarragona, ni ab l' estació del ferro-carril més próxima qu' es la de Nulles.—En cambi a la iglesia s' hi fan obras importants: una capella del Santíssim digna de una capital, un altar nou a Sant Joseph y a Sant Antoni, un magatzem pels trastos vells y unas vidrieras pel rosetó del temple. Al mateix temps se tira una ermita a terra y se 'n construeix una de nova, ab tan bons auspicios, que 'l día de la colocació de la primera pedra, al dispararse la tronada, fou ferit per un morteret un pobre treballador pare de cinch criaturas, que avuy demanan caritat, de manera que avants de que la ermita sigués acabada ja va haverhi un miracle.—Vaji continuant aixís lo poble de Brafiu y 'l seu rector a més del sobrenom de Mata-soldats, podrá engañarse prompte ab lo de Mata-pobles.

MEMORIAL.

EXCM. SR. PRESIDENT DEL CONSELL DE MINISTRES.

os infrascrits, vehins de la immortal, fenomenal y colossal ciutat de Barcelona, justament alarmats per las notícias que corran de que van á treure de la alcaldía al Excelentíssim, Ilustríssim y adoradíssim don Francisco de Paula acudeixen á V. E. pera dirli lo que fa al cas.

Tal vegada alguns envejosos li haurán xiulat á V. E. las orellas, fentli veure que Barcelona, desde que está gobernada y administrada per don Francisco, es un camp perdut. No 'ls cregui ni 'n fassi cabal. Tot aixó son veus subversivas, producte de la rabia que á alguns los fa 'l veure que un home sol, sense altre apoyo que 'l seu talent y las sevas patillas, ha lograt convertir aquesta ciutat en un jardí, en un oasis, en un verdader paradís ahont no més hi falta un Adán, una Eva, una serp y un arbre que fassi pomas.

Qu' era Barcelona, quan don Francisco va ferse cárrech de l' arcaaldía? ¡Ah, Excelentíssim Senyor! ¡Si vosté l' hagués vista! Feya talment llástima. La mevtat dels carrers estavan mal empedrats, los arbres de la Rambla casi tots se morían, la plassa de Catalunya semblava un geroglífich, los cotxes y 'ls tranvías feyan lo que 'ls donava la gana; á la nit no hi havia vigilancia... en fi, Barcelona estava casi á la altura d' un poblet de per munt y 'ls seus habitants vivían avergonyits de veure semblant espectáculo.

Quina diferencia! Podém ben dir com Sócrates: ¡Lo que era de ayer á hoy!

Pegui una ullada á la nostra ciutat, y quedarà entusiasmada, eternit d' emoció y alegría.

L' empedrat dels carrers es admirable. No ha de fer més que passar per la Riera del Pi y per la plassa de Santa Ana: allí veurá una cosa llisa, plana, fina; un empedrat que sembla una alfombra de seda.

Dels arbres de la Rambla no hi ha que parlarne. Cada día 's fan més grossos, més macos y més alts.

La plassa de Catalunya es una maravella artística, que deixa á tothom blau ab lo seu sortidoret, los seus jardins y las sevas barraquetes.

Los abusos dels cotxes y tranvías han cessat completament. Casi bé may se tiran los uns sobre 'ls altres, y rara es la senmana que fan dos morts: de un no passan.

De día 'ls municipals mantenen ab lo seu respectat sobre la ciutat com una bassa d' oli y de nit no hi ha un recó que no estigui guardat. Los criminals y 'ls vigilants de segona classe son activament perseguits, y en cas de realísarse algun robo, es sempre ab fractura de porta y en carrers extraviats, com lo carrer de Sant Pau, Rambla del Centro y Plá de la Boquería.

Aixó en quan als interessos materials de la ciutat. Per lo que toca á administració recta, honrada é inflexible, demani: no 's pot anar més enllá, ni portar la cosa ab més brillo.

Qu' es aixó de permetre defraudacions en consums! Qu' vol dir fer enredos ab los contratistas d' obras públicas!

Qu' es cas de atracarse y donar banquetes ab los diners de la ciutat!

Ja ha passat lo temps d' aquestos excesses: avuy tot va com maná la lley de Déu y 'l que digui lo contrari, sera perque no es concejal, ni cobra del Ajuntament; en fi, sera un pelácanyas.

Aixó que diuhen de la falsificació de las llistas electorals, es mentida.

Lo qu' explican dels despilfarros de la Exposició, es mentida.

Lo que 's fa corre de certas gangas, es mentida.

Lo unich que 's veritat es que don Francisco es lo millor arcalde que ha tingut y tindrà Barcelona.

Hauriam fet la Exposició, sense ell?

Tindriam tants tarugos per tot, sense ell?

Riuriam tant, sense ell?

Pues, si sense ell Barcelona es impossible, ¿per qué 'l volem treure?

Inspirats per tolas aquestas consideracions;

A V. E. demaném, que no solzament no prengui la vara á don Francisco, sino que 'l nombri arcalde primer perpetuo y etern, ordenant que en cas de morirse ó inutilísarse per qualsevol percance, la vara passi als seus fills, després als seus nets y aixís sucesivament, establint la dinastia dels Olérdulas com arcaldes de dret diví de Barcelona.

Gracia que esperán conseguir de la rectitud de V. E. los que suscriuhen.

FANTÁSTICH.—(Segueixen nou ó deu milions de firmas, la major part falsas.)

VISTASSO POLÍTICH.

—¡Simpátich Martínez Campos!

—¡Hola, Práxedes ¿qué hi ha?

—Ja sab que 'l govern l' estima y 'l considera... hasta allá.

—¡Home... agraeixo l' efecte!

(¿A qué vindrá tot aixó?)

—¡Oh, vosté reuneix molts mérits!

(Inflémlo, que 's posa á tó.)

¿Sab qué déyam ahir vespre jo y varios dels meus companys?

Que vosté deu aburrirse,

en vaga desde tants anv...)

—¡Jo?—Si: vamos, no fingeixi,

modestia apart, si senyor:

vosté es laboriós, intrépit y t' un pit batallador.

—¡No tan, no tan, amich Práxedes!

—¡Qué 'm dirá á mí!.. Tot parlant

vam dir: ¿Pofsé ara pendria

un cárrech... algo important?
—¿Quin?—Jefe de... Filipinas:
—¡Cáramba!—(Ja hi dat lo cop.)
—(Aquest tio, fent lo manso, busca treúessem de á prop)
—¿Accepta?—'L viatge 'm mareja, y estich molt bè de quartel...
—Com vulgui! (M' hi allargat massa, y l' home ha vist lo pastel.)

La encisera primavera escampa ja 'ls seus primors: tot es verdura, floretas, brisas puras, cants y olors. Las aurenetas ja tornan, los arbres están vestits. en los nius ja va sentintse lo xarroteig dels petits. Barranchs, boscos, rius, planurias, platjas, costas, marjes, ports, grans ciutats, vilas, viletas, camps, vinyas, montanyas, horts... ¡Tot viu, tot destila sávia y perfúm primavera!

—¡Necessito economías!— diu don Venanci, cridant.
—Bueno—diuhen los ministros:— ¡ja 'n farém! ¡no cridi tan!

Comensan á llimá 'ls gastos, á fé algunas supressions, á treure empleats inútils, á anulá algunas pensions. Vinga després cops de sabre á Guerra, á Estat, á Foment; vinga rebaxar las pagas y llicenciar gent y gent.

—¡Bueno!—exclaman los ministros:— lo qu' es ara no dirán que 'ls ministros no procurin fé economías en gran.
—¿Si?—pregunta don Venanci.— ¿Han cumplert lo mèu desitj?
—Miri: entre tots, nada menos, estalviém... tres rals y mitj.—

¿Sentíu? Catalunya xiula, Aragó xiula també. Valencia ajuda á la feyna ab tots los xiulets que t' Tothom fulmina protestas, tot son manifestacions, y meetings y saragatas, y gemechs y exclamacions:
—¡Fora! ¡Aixó es atropellarnos!
—¡Abaja! ¡lo país no 'l voll!
—¡Qu' esborrin aquestos articles!
—¡Que arreglin aquest bunyol!

¡Y 'l senyó Alonso Martínez tan satisfet y tranquil!
¿No es vritat qu' es un gran éxit lo del seu Códich civil?

C. GUMÁ.

LO CRÍM DEL CARRER DE FUENCARRAL.

o ha adelantat un pas. Lo tribunal continua practicant las diligencias que 's desprenen de las últimas declaraciones de Higinia Balaguer.

No tolas las personas, á qui ella va referirse, responen á lo que 's proposava. Ni 'l cambista del carrer de Preciados, ahont suposá que la Dolores Avila descambiá un bitllet de banch; ni la mestressa de la tenda ahont digué que las dos acusadas, després de cometre 'l crím, compraren un bollo; ni l' amo del restaurant, ni 'l mosso del mateix, que segons la Higinia 'ls serví algunas raciones, reconeixen á la criada de la infelicitada viuda de Varela, ni saben de qué 'ls parlan.

En cambi ha sortit un tipo, un tal Cano, afirmant qu' efectivament la Higinia y la Dolores Avila li proposaren la comissió de un robo, oferta qu' ell retrassá.

¿Quí t' rahó? ¿Ahont es la veritat? ¿Quí sera capás de descubri-la?

Lo procés continúa cridant de un modo poderós l' atenció pública.

S' han descubert algunas pistas novas; pero prompte han hagut de abandonarse, en vista de que no treyan á cap resultat.

Si 'ns abstenim de mencionarlás, es per no cómplicar més un assumpto ja complicat de sí, y no marejar inútilment l' atenció del públich.

Tal vegada, la senmana próxima al reanudarse 'l judici—si es que 's reanuda—podrém ser més explícits.

Per avuy contintinse 'ls nostres lectors ab aquest compás d' espera, que quan no altra cosa, demostra l' interés ab que seguim lo curs de una causa per tots conceptes famosa.

os diputats pintats per si mateixos.

Corre la noticia per las diversas dependencias del Congrés qu' en la porteria está esperant la famosa Lola la billetera, ó siga la maturranga de 'n Varela y que va acompanyada del Xato, lo gos de la casa ahont se va cometre 'l

crim del carrer de Fuencarral.

Y en un santiamén se despobla 'l saló de conferencias, se desocupan los corredors y hasta del saló de sesiones surten los diputats á corrioladas.

Tothom fa cap al vestibul: tothom se 'n va á veure la xula y 'l gos, ab una curiositat de que hi ha pocs exemples en la historia del Parlamentarisme.

Jo propono que 's coluqui en lo vestibul del Congrés una lápida que diga:

«Tal día de tal mes de tal any visitá aquesta estancia Lola la billetera y el Perro Chato.»

Aquí no hi ha més: los grans aconteixements han de perpetuarse.

Diu un telégrama que han arribat á Jerusalem sis mil pelegrins de tots los paissos pera assistir a las festas de Pasqua, y 's tem que s' armi la de Déu es Cristo entre 'ls grechs, los armenis y 'ls latins.

Es natural. La millor manera de demostrar que tots ells son batejats consisteix en rompres la crisma.

Está acordat l' ascens á tinent coronel del comandant de caballeria D. Anton de Orleans, marit de la infanta D.ª Eularia.

En la milicia espanyola hi ha qui puja las escalas de grahó en grahó y hi ha també qui las salta de replá en replá.

Com que á D. Camilo Fabra l' han nombrat marquès de Alellá, ha hagut de renunciar lo cárrech de diputat per Barcelona. Pero un cárrech aixís sempre dol, y don Camilo, com si 's tractés de un dret feudal, l' ha legat al seu gendre Sr. Fuster.

Se ignora si quan D. Mariano va casarse ab la filla gran de D. Camilo va consignarli aquesta donació en los capituls matrimoniales.

Pero vostés tingan en compte una cosa: lo cárrech de diputat D. Camilo 'l déu á tothom menos als electors y sent aixís pot disposarne com de cosa propia.

El pot dir com certs ricatxos:—De aquesta finca 'n faig lo que 'n vull, perque jo sé 'ls diners que 'm costa.

Pero perque 'l Sr. Fuster puga ser heréu del seu sogre en la representació de Barcelona, que no es un districte, sino una circunscripció, 's necessita que hi haja dos vacants d' altre manera 's fa impossible tot simulacro d' elecció. Aixís ho disposa la lley.

Inconvenient grave, que segons sembla se remediara degudament.

A tal efecte 'l Sr. Marcet, diputat per Barcelona, per mérits semblants als de D. Camilo, dimitirá també, 'l cárrech, pero de per riure.

Perque al ferse las eleccions parcials á que donguin lloch las duas vacants serán elegits D. Frederich Marcet y D. Mariano Fuster.

Molt agrahit haurá de quedar D. Mariano á D. Frederich.

No tothom se prestaria á fer de manso per acompanyar á un novillo al redondel del Congrés.

Durant la visita que va fer don Francisco als seus amichs del cassino de la Plassa Real tingué sempre al seu costat lo Sr. Cuchillo.

Per aixó, sens dupte, quan va fé 'ls discursos va tallarse.

Lo marquès de Olérdola ab lo senyor Cuchillo al costat, me fá l' efecte de un senyor feudal á mitjas.

Perque 'ls senyors feudals eran senyors de horca y cuchillo.

Y ell es senyor feudal de cuchillo pelat.

Lo rey de las húngaras ha obsequiat als seus correliogonaris de las Vascongadas ab un plat.

Pensament molt acertat,

perque aixís los podrá di:

—Sempre que penséu ab mí no traguéu los ulls del plat.

Una noticia interessant.
«L' Ajuntament de Madrit ha obert una subasta pera adquirir sangoneras.»

Vels'hi aquí una subasta que pot molt ben estalviar-sela l' Ajuntament de Barcelona.
Lo qu' es de sangoneras, n' está plé 'l saló de Cent.

Diu un periódich local ab molta gracia, que una sonámbula va revelar la verdadera causa de la malaltia passada en aquets últims temps per D. Francisco.

No eran los comptes de la Exposició, ni la qüestió de las listas electorals, ni las exigencias dels regidors d' ofici lo que 'l tenia molest, sinó 'l cambi de sanch.

Ab motiu de haverlo fet noble se li transformá la sanch roja en blava, revolucionantli tota la naturalesa.

Y nosaltres podém afegir que la sonámbula que ha fet aqueixa revelació ha revelat un' altra cosa.

Que 'ls glóbulos de la sanch de aquest marqués de nou encuny son molt semblants á las bolas de blau de planxar.

Hi ha Providencia.

Mentres al Congrés se discutía la qüestió del aplassament de las eleccions, va reventarse un clavagueró omplint de un perfum gens agradable l' august hemicle de las lleys.

Los diputats tingueren de taparse 'l nás ab lo mocador.

Havia de ser aixis. Lo Congrés aquell dia feya olor de... regidor de ofici.

En Sagasta, oposantse á que ningú discutís la qüestió del aplassament de las eleccions:

—Las qüestions de bona fé, no 's discuteixen.

¡Qüestió de bona fé, l' aplassament de las eleccions, que dona sis mesos més de vida als regidors de ofici!

¡Senyor Sagasta, per Déu, no 'm fassi riure que 'l tupé se 'm esbullaria!

A un arcalde d' ofici, que té 'ls assumptos municipals sumament embolicats y que sempre 's queixa de lo penós del càrrech qu' exerceix, li deya un seu amich:

—¡Qué tanta camándula! Jo al puesto téu deixaria la vara.

—¡Alto—va respondre—aixó ni en broma.

—¿Per qué?

—Perque si la deixava 's descobririan certas cosas, y vaja, que ab la vara mateixa m' espolsarian las costellas.

Son molts los periódichs estrangers que s' horrorisan del bon tracte que donan á la Higinia Balaguer.

Pero senyors estrangers ¿no es la Higinia Balaguer una femella? ¿Y donchs obrant d' altra manera, quin concepte formarian de la proverbial galanteria espanyola?

Un periódich fa notar que mentres á aquella criminal se l' atén en tot, se l' obsequia, seli serveixen bons aliments y se la té, com qui diu á «cor que vols, cor que desitjas», los pobres mestres d' estudi, famélichs y desesperats reclaman del govern que se 'ls paguin los atrasos

Pero senyor, baix lo punt de vista de la instrucció del poble ¿qué té que veure un mestre d' estudi desarra-

pat, ab una dona com la Higinia Balaguer, que després de matar á la seva mestressa, logra ab las sevas mentidas despertar l' interés de tot lo país.

Desenganyarse: en la patria felis de la Higinia Balaguer los mestres d' estudi hi están de massa.

¿Que per ventura, si la professió dels mestres estigués més atesa, hi hauria tants crims com lo del carrer de Fuencarral?

Y sense aquests crims horrenos ¿en qué passariam lo temps los espanyols?

Sortint del Teatro Romea:

—¿Qué tal Judas?

—Be.

—Y ¿cóm lo tracta en Pitarra?

—Lo pinta com un home superbiós, avaro, codiciós, luxuriós, en fi com la personificació dels set pecats capitals.

—Que 'm dispensi, en Soler: un tipo aixis més que Judas, es un regidor d' ofici.

Datos estadístichs de la Vila y Cort.

Segons la estadística oficial hi ha á Madrid 36 cafés; pero segons l' anuari passen de 200.

Oficialment no hi ha á Madrid sinó 30 carruatjes de lujo de lloguer y segons l' anuari s' hi contan 88 establiments que 'n llogan.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Se-ra-fi-na.*

2. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo Sant Cristo gros.*

3. GEROGLIFICH.—*A grans casas grans sostres.*

Han endevinat las 3 solucions los ciutadans J. de K. Un Rumiant. Pep Cistella y un de la colla; 2 Rafel Margall, Tres Toreros, Quatre Burots y K. Novas del K. Stell; y 1 no més R. C. Royo y Pau Galindayna.

XARADA.

Los polítichs que fan veure

que per la nació se moren...

¡menten! no ho fan per la Tot:

sinó que ab lo suor nostre

s' omplen ben bé las dos-hu.

Dos-tres de tots eixos homes

lo qui millor te paregui

y veurás d' un modo prompte,

que fan sempre 'l que 'ls convé

en que sigui un mal pèl poble.

AMOROSA.

ENDAVINALLA

Per ser prompte conegut escolta lo que 't vull dí: mon cos, de fora, es molt fi y de dintre jay! es molt brut.

Sense persona jo ser la boca 'm podrás trobar puig me la solen tapar quan no m' han de menester.

A més totes las vegadas que m' usan no tingh repós, puig tot lo que hi ha en mon cos m' ho solen treure á punxadas.

J. MORET,

TRENCA-CLOSCAS.

D. PAU MEL.

SORT

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá. BRUFAT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nació europea.
4 2 3 4 5 6 7.—Reptil.
1 2 3 4 7 8.—Totas las casas ne tenen.
6 7 8 4 7.—Part del cap humá.
4 5 8 7.—Nom de dona.
6 7 4.—Animal doméstich.
2 3.—Mineral.
5.—Vocal.

J. F. V. DE SANT GERVASI.

GEROGLIFICH.

X T

Barcelona

RIERA PERRAMÓN Y C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Suséj Itesnop, F. Grané, Quatre Burots, Un forner, Isidro Artigas, Pau Robert, Mazz intinillo, May-menjis, J. Chavarria, Tres Gorristas, J. Salat, Rosa Xala, Maginet Pelit, J. Llobet y Torra-sucres.—*Lo que 'ns envian no fa per casa.*

Ciutadans J. T. Anguila, Mr. Jacques, Fill Bó, Rafel Margall, S. Casas Roca, V. Andrés, Peret Guanter, Tres Toreros, Quim Mora, J. Criquet, Marangi, J. Burgas Mayet, J. Uson, K. Novas del K. Stell, Ratoli, Mal gastat, J. Terri, P. Bernadas, Lluís Tar Betardir, J. Staransa, Dolors Mont y Lluís Salvador.—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutada Just Aleix: Encare que hi ha alguna incorrecció, los versos tancan una idea graciosa, oportuna y original.—R. Ramonet: En efecte, son molt incorrectes.—Xavier A'emany: La millor resposta ja l' haura vista en lo número de la *Esque'ta* de ahir. Y moltes gracias.—Follet: Los versos estan molt bé.—A Palleja: Ja 'l haviam rebut una altre vegada: no serveixen.—J. Abril Virgili: Enterats. E Sala: Tal vegada 'ls dibuixos se 'ls bajan quedat a la botiga; mirarem d' enterarose'n. Los versos no filan prou bé.—Tambalipich Temiuq: Tindrem present la seva observacio.—M. Badia: Va bé.—J. Puig Cassanya: La idea es vella: pero esta ingeniosament versificada.

LOPEZ, Editor.—*Rambal del Mitj, 20*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 2^a v. 22.

LO QUE FAN Y LO QUE HAURIAN DE FER.

Si 'l general dels Bismarks en lloch de ferlos perseguir als vigilants de segona

y guardar trastos al Parch,

pèls carrers no sortirian certas sombras xinescas.